

forstaa, hvor strengt dette Forlangende er. Maa jeg for at illustrere det tage et lille, ganske praktisk Eksempel. En Mand køber en Gaard paa 20 T nder Land og betaler den, maaske for en Del med laante Penge, med det samme. Hvis man nu siger til den Mand: Nu forlanger vi af dig, at du i 6 Aar af din Gaards Udbytte og paa Driftsregnskabet skal afskrive det, du har givet for Gaarden. — saa vil De alle se, at det vil være ganske umuligt for den Mand at skaffe noget Overskud paa det Regnskab, det Regnskab maa nødvendigvis udvise Underskud. Og vi vil alle synes, at det var egentlig ret mærkeligt, at de Penge, han havde lagt ud for Gaarden, og som i Virkeligheden var Penge, som skulde gøres frugtbringende i en lang, lang Aarrække, nemlig saa længe han sidder med Gaarden, skulde afskrives saa hurtigt. Det er det, man anser det for uretfærdigt at kræve af de unge Selskaber, og som har drevet disse til at foretage disse Kvoteassurancer, som jeg ikke skal forsvare. Man maa være saavel den højtærede Minister som det ærede Forsikringsraad i høj Grad taknemmelig for, at Lovforslaget er kommet ind paa efter min Mening rationellere Tanker med Hensyn til Afskrivningen. Man vil nu prøve paa at afskrive den lille Del af Till gspr mien, der repræsenterer Akkvitionsomkostningerne, hvert Aar, saa længe Forsikringen l ber, altsaa i den samme Tid, man faar det ind, og opføre det som et Aktiv. Denne Tanke er rigtig og god, men man maa saa rigtignok ogsaa, for at det ikke skal komme til at virke saaledes, at der voldes de Selskaber, som har vænnet sig til den anden Afskrivning, Vanskeligheder og lægges dem Sten i Vejen, stille Krav om, at det Aktiv, der her kan stilles op, i alt Fald maa blive lige saa stort som det Aktiv, de havde stillet op f r. I et Selskab, som jeg har med at gøre, har man foretaget omhyggelige Beregninger for at se, hvorledes, det kommer til at stemme, med de 30 pCt. af Præmien, som foreslaas i Loven, og som i mit tænkte Eksempel vil være 6 Kr. Vi er komne til det Resultat, at hvad enten vi bruger de 30 pCt. eller den gamle Afskrivningsmaade, vil det opstillede Aktiv blive omtrent ens. Altsaa, der er intet Spillerum, intet at løbe paa. Det er en lidt farlig Ting, naar man tænker paa Fremtiden, da ingen kan vide, om det vil blive nødvendigt at forhøje Præmierne, eller hvordan Sagerne kan komme til at staa. Det vilde have været nok saa rart, om der havde været en lille Smule Spillerum fra

det nuværende Aktiv. Jeg kunde ønske, at der i Stedet for de 30 pCt. blev sat f. Eks. 33 $\frac{1}{3}$ pCt.

Nu kommer jeg til det Sp rsgsmaal, som for mig er det største, og hvor jeg har en Fornemmelse af, at ganske særligt de  ldre Selskabers Interesse har gjort sig umaadelig stærkt gældende i det andet høje Ting. Der staa i Paragraffens tredie Stykke, at de Tillæg, der maa afskrives og kapitaliseres, ikke maa udgøre mere end 6 pCt. af Nettopr mien. For at forklare dette vender jeg tilbage til mit Eksempel med de 120 Kr. Hvis Till gspr mien kun er 20 Kr., er de 30 pCt., som vi maa tage, 6 Kr., og det er atter 6 pCt. af Nettopr mien, de 100 Kr. Altsaa, hvis et Forsikringsselskab beregner sine Præmier saaledes, at der er det Forhold mellem Nettopr mie og Till gspr mie, som der er i mit tænkte Eksempel, kan det benytte Loven. For enkelte Forsikringer tror jeg, man har det Forhold. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at der er megen Forskel paa, hvilket Tillæg man er nødt til at lægge til sin Nettopr mie. Nettopr mien bliver den samme efter de af Forsikringsraadet godkendte D delighedstabeller. Grundlaget for Aktuarernes Beregning af Præmien, men det vil forstaaes, at efter som vi har aarsvis, halvvaarsvis, kvartalsvis, maanedsvi eller ugevis indbetalte Præmier, bliver der her en Forskel. Ugentlige Præmier kan man ikke, som Aarspr mier, opkræve gennem Postvæsenet, man er nødt til at have en Mand til at gaa rundt som Inkassator, og man maa betale ham derfor. Præmierne bliver derved dyrere. De ved alle, at jo hyppigere man vil have Præmierne opkrævet, desto dyrere bliver Forsikringerne. Det er egentlig urigtigt af Folk at vælge de hyppige Pr mieindbetalinger; men vi ved, som det blev sagt af den ærede foregaaende Taler (Sigvald Olsen), at Smaafolk kan ikke godt samle særlig store Beløb op, medens de nok kan undvære en lille Skilling af deres ugentlige Fortjeneste. Men de maa b de for det, fordi det n dvendiggor et meget større Arbejde baade med Opkrævning og Bogføring; ogsaa Kontorerne bliver dyrere, og jeg tror ikke, der her i Landet er noget Selskab, der kan nøjes med 20 pCt.s Tillæg paa f. Eks. den Præmie, jeg n vnedede f r. Jeg tror nok, de i det, der hedder Folkeforsikring, bliver nødt til at tage af deres opsparede Kapital, og det vil i Virkeligheden sige fra tidligere forsikrede. De tager de Penge, som var samlede for de tidligere forsikrede, og anvender dem til